

[Inger Gautier Schmit.]

benhavns Kommune bestandig vægrer sig ved at støtte denne kulturelle Opgave, dette Aktiv i hele Københavns kulturelle Fysiognomi, som Teatret absolut maa siges at være.

Jeg vil spørge den højtærede Minister, om det er overvejet, hvad disse to Scener skal hedde. Vi er jo enige om, at „Dobbelt-scene“-Navnet kun er Udtryk for Retssubjektet, den Kapital, der henlægges til Teatrets Drift, men jeg vil gerne spørge, om det er overvejet, hvorledes man i øvrigt skal benævne de to forskellige Scener. Jeg ved jo, at Radiofoniscenen populært allerede kaldes for „Stærekassen“, men jeg vil dog alligevel henstille til Ministeren, at dette Ord ikke bundfælder sig i Befolkningen, thi ganske vist er der jo ikke, havde jeg nær sagt, nogen, der fløjter saa smukt som Stæren, men jeg vilde alligevel synes, det var heldigt og oppurtont i Tide at finde et Navn, der var den Kunst værdig, som skulde præsteres paa denne Scene.

Jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. Korsgaard Ret i hans Udtalelser om, at det er et Korthus, der her bygges op, og at det er et Blændværk, der her foregøgles den danske Befolkning. Det er alt for stærke Ord. Men jeg indrømmer, at det kun er et Forsøg, at det ikke er en Ordning, man kan sige er endelig betryggende for det kongelige Teaters Fremtid. Jeg indrømmer, at det altsaa kun er en Prøve, der her gøres for at komme bort fra de absolut slette Forhold, under hvilke Teatrets Drift for Tiden foregaar. Dette Forsøg, som er udtrykt gennem denne Lov, har vi kunnet tiltræde, det har vi arbejdet med paa at forbedre, og naar vi nu gaar til at anbefale det overfor det høje Folketing, kan vi kun give dette og det kongelige Teater som Helhed vore bedste Ønsker med paa Vejen.

J. Oskar Andersen: Ogsaa jeg vil begynde med at udtale min Glæde over, at vi har naaet det Resultat, at 4 Partier har kunnet gaa sammen om dette Lovforslag, som bringer en Nyordning af det kongelige Teaters Forhold. Dette er, som der er blevet udtalt, kun naaet ved, at der er vist Resignation fra forskellige Sider, og jeg for mit Vedkommende tror at have vist stor Resignation paa Punkter, som endda var meget væsentlige for mig. For mig har der, saaledes som jeg udtalte ved første Behandling, været to Ting, der skulde bringes i Orden. Den ene er det finansielle Forhold, thi det kongelige Teater kan umuligt vedblivende have den Stilling, som er enestaaende i Kongeriget Danmark, at Teatret drives paa en saadan

Maade, at Underskuddet, til Trods for at der ikke foreligger nogen Bevilling, skal betales af Staten. Min ærede Partifælle, som talte for lidt siden, sagde, at det vilde ikke forskrække ham i særlig Grad, hvis der vedblivende gjordes et Forsøg og det saa bragte Underskud for Teatret; det mente han ikke var noget enestaaende, idet det samme gælder for Statsbanerne. Der er dog en stor Forskel, idet alle andre Væsen indenfor den kongelige danske Stat arbejder efter givne Bevillinger; kommer der Overskridelser, er de tilknyttet en bestemt Ordning. Jeg vil blot sætte, at Universitetet bar sig ad som det kongelige Teater og sagde: Vi kan overhovedet ikke opfylde vore Forpligtelser, vi kan ikke undervise, vi maa have flere Doenter, vi maa have flere Lokaler til at rumme Studenterne — og uden videre tog det og sendte Regningen til Staten, saa vilde denne Forsamling sikkert reagere deroverfor. Det er fuldkommen rimeligt, at man har reageret overfor det kongelige Teaters finansielle Forhold. Jeg er meget glad over, at dette Forslag kan siges at være et Forsøg paa at faa en fast Ordning. Jeg indrømmer fuldt ud, at det er *et Forsøg*, men jeg kan ikke paa nogen Maade indrømme, at det er en Leg eller en Spøg; det er netop i høj Grad Alvor. Hvis det i Løbet af et Par Aar viser sig, at dette Forsøg slaar fejl, vil Rigsdagen ifølge Lovforslaget være frit stillet til at tage Beslutning om, i hvad Retning man ønsker at gaa med Hensyn til det kongelige Teater. Jeg er ganske overbevist om, at samtlige danske Mænd og Kvinder, der har virkelig Interesse for Teatret, nu vil støtte det Forsøg, der her gøres paa at bringe Teatret paa ret Køl; men naturligvis: det, som først og fremmest siges gennem dette Lovforslag, er, at nu maa Teatret sætte Tæring efter Næring.

Det andet, som har været Hovedsagen for mig, har været at hævde Teatrets gamle nedarvede Niveau som kongeligt Teater, som Statsteater eller som Nationalteater, og jeg kan ingenlunde give det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit Ret i, at det kongelige Teater i første Række er et københavnsk Teater. I den Henseende er jeg ganske enig med min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det kongelige Teater betyder noget for hele Landet. Men vel at mærke: naar det kongelige Teater er det, som det har været og skal være. Saa betyder det noget baade til Varetagelse af vor Interesse for at hævde det danske Sprog, at dette virkelig tales paa en saadan Maade paa Teatret, at det kan blive et Forbillede og have sin Betydning for det